

Šy-li špěwał,
Pitnje džělat,
Strowja cze
Šwójbnj statot,
A twój šwjatot
Šradny je.

Sa staw špróznj
Napoј móznj
Lubosč ma;
Bóh pač šwěrnj
Pšes spač měrnj
Čerjtwojč da.

Njěch ty špěwałš,
Šwěrnje džělašč
Wšědne dny;
Džěti pač šwjatj,
Dušji datj,
Wotpocžiti ty.

S njebež mana
Njěch czi šmana
Žiwnošč je;
Žywa woda,
Kiž Bóh poda,
Wofšew cze!

F.

Šerbske njedželske koptjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmošerjez knižicziščežerji w Budyšinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedplatu 40 up. doštač.

3. njedžela po tšoch kralach.

1. Kor. 9, 24. 25.

„Njewěšcže wy, šo czi, kiž wo wjetu bēža, bēža wšchitzy a jedny wošnje dobycže? Dha bēžcže tač, šo jo došahnjecže.“ Kšesčezijanam grichiškeho mēšta Korinthu šwjatj japošctoč tač pišche. Woni hnydom wjedžachu, šcto wón j tym mēnjesche. Woni kóžde dwě lēczi widžachu, tač šo młodženzjo j jich mēšta a luda pšched mēšezanštimi wrotami šhromadžichu, šo bychu pšched woczomaj ušpiche-licžomneje byty ludži šwoje mozy a šwoju wuštajnošč we wšchelakich hrach špntali, mješ druhimi tež j bēženjom wo wjetu. Woni wjedžichu, tač nēšcto wulke to bēšche pšchi dobycžu. Tamnym bēžerjam ničto njeby trjebač napominajo rjez: „Bēžcže tač, šo je došahnjecže.“ Šwojim kšesčezijanam mēšesche japošctoč tač prajecž ša jich kšesčezijanski bēh. Tež dženska je trjeba jich tačle namoštwejč. Dobyčž tu ušsachodnu křonu, kažkuliz šo mjenuje, kóždu ju šnaje a by ju rad wšak. Čzeje žadanje njeby byto ša ušsachodnym pšchekrašnjemym čžetom, ša palmami a čžeknej křonu wēžneho žiwjenja, jeho čžesčžu, krašnoščžu a šbóžnoščžu? Wješ bēženja pač je ničto njedostanje. Bēženje pač próžu a napinanje žada. Napinanje je nušne, šo by w bēhu kšesčezijanskeho žiwjenja dale pšchichoč. Napinacž mašch šo, šo by twoja wěra na mozy pšchiběrača, a twoje kšesčezijanske křodženje na šwjatosečzi, napinacž, šo by w modlenju šebi wobštajnoščž dobyč a w bēženju šwěrnosečž. Napinacž mašch šo, šo by jedny

křuch pucža po druhim, jenu pšchewiwoščž po drugej pšchewiwošč a čžim dale, čžim dokonanišchi byč a čžim křatišchi ša njebežka. Pšchepytaj šo młodženzjo, pšchepytaj šo dwóžny, kiž wošrjedž abo hižo na kónzu šwojeho šemškeho bēha štejšch, tač daloko šy dožpič.

Šwjatj japošctoč tež na pucž polože, po kotrymž móže kšesčezijanu do přědka a k kónzej pšchicž. Wón praji: Kóždu, kiž šo bēžči, šdžerži šo wšchitlich wēzow. Šchorinthišzy kšesčezijenjo šnajachu, tač mējachu tamni bēžerjo a bēžerjo pšched jich mēštom šdžeržliwi byč w čžělnym wužiwanju, tač mējachu myšl a móž šhromadžicž na bēženje a dobycže. Šdu bychu to kšesčezijenjo ša šwój telko wjele wažnišchi bēh šebi wopomili šo šdžeržecž wšchitlich wēzow, kiž šy njewušchne, na pucžu abo šamo šchódne. Šdu bychu šwoju myšl šhromadženu džerželi a pytali najprjedy Bože křaleštwo. Ty trjebašch šemške kubla, ale šdžerž šo jich tač, šo tebe ša šo nuts njewošnje. Ty trjebašch čžesčže w žiwjenju, tola džerž šo šwobodny wot čžesčželatomušcže. Ty móžešch šwoje wjekele na šemi mēčž, tola hladač šo, šo by šo wot njeho šwjasačž njedač. Šišcže křoczel dale, pytaj, šo by niž jenož wot šemškeho šo šwobodny šdžeržak, ale tež wot škeho šo džěti a bóle wušwobodžič. Wopomni: Kóždu džěti, na kotrymž nješby nēšcto dobreho čžinič a nawuštj, je šhubjeny. Šelko je tu wuštj a šwucžowacž, šo by wotbyč, šctož tebi pšchimišuje, njěch je čžělny lóšcht, njěch čžělny šhorjenje w hūwje a naštosečzi, a šawicžju a nje-špšchecžu. Nawuštj myšle a jasč na wuštže džeržecž.

ta žona džesche. „Budzišče wy i nim wo tym rěčeli, budzišče wón so franjenty czuł, a wón budzišče so wjele hórski sczinił dyžli prjedy. Sdy byšče wy pschichli, bėšche wón i wješčha runje jedyn frėbnyl a druhdy hišče bleschu w ruzny džeržal. Pšched dwėmaj mėřazomaj nėtk bėšče wy řařo pschichli. Rař rucze bėšče wy prjecz, wón k mojemu řpodziwanju bleschu wřa a palenz na řemju wula.“ „Serta“, wón prajesche, „wopłofaj bleschu prawje. řa mam jeho dořcz. řa tehole muřa pohladanje dlėje řnjescz njemőžu.

R ř h i ř.

Dom řo njeřu i řchizom řwojim
Ř wėřjazemu řtadleschu,
Řnježe řeřu, řa tobu,
Řořnluj mje ř řchizom řwojim,
řo bych, řař řy řchifajal,
řeř řon mój rad na řo brał.

Řař teř chyzł tu derje pobycz
Ř pucz nam'facz do njeřa
Řjes řylřow a řjes řchizom?
Řronny njem'že niřtő dobycz,
Řiř tu njeje wojowal
Ř pod řchizom řbity řtal.

Řotorjenje, poniřenje,
Řsnyřowanje, řtyřkanje
Řėka pucz, řiř horje dže,
Řotom řschindže powyřchenje,
Řbőžue řwėtko po teř cřmi,
Řaradis po puřcřini.

řaf řy řam, ty řoři řwojaty,
Řėhdy w řwojich cřłowřkich dnjach
Řluwal w řylřach, řtyřnořcřach,
Ř řchizom k paradisej wřaty,
Řy dom řchol do řrařnosće,
řdyž bė nimo czerpjenje.

řych-li ř teje wėry panył,
řerje by mi njebyło,
Řiř minutki rucřiřcho
Řjebyř i mojoj' řchizom cřahnył,
řle řoha rořhnėwal
Ř mój trořcht řej řařypal.

řsamoprawne morřotanje
Ř řohom jenoř rořtorja,
Ř wutraczu mőz pořlabja,
řo njeř' řane dowolanje
Řořej' łubej' pomozu —
Řė, řa njeřu řczerplimny!

Ř řchizom na ramjenju radu
řotřal řicř, duch řchijwoli,
řėpje budže w řalemi,
řmi mje bėřny jeno ř hnady,
řeřu, k řebi, řa tobu,
řo tam řbőžny docřahnu.

ř. ř.

Wődny muž.

Wődny muž je nuřna twőrba našcheje myřhologije. řdyž cřłowjek řwjercz w řolmach pyta, řtanje řo to porjadnje na řakim mėřtnje, řotrež je jako byđło wődneho muřa řnate. Ř byrje prjedy řnate njebyło, řo ma na tym řamym mėřtnje wődny muž řwőj dom, dha w řpomnjenym padže wo tym wėřtořcz dořtanjemy. řdyž nėřtő ře řamřnej řuku řwojemu řiwjenju řonž cřini, dha je to řtuff njecřłowřti, djabolřki. řwőn řo njeřnjeře ř našchim myřlenjom, ř moralistkim řaczuřom. řuř łudowa filolořija řtuff, řo by nař i nim řferje řjednał, potajnje řtuffowazym, řrařchym řchirodnym mozam řchipiřuje, řotrymž niřtő wuczerknyř njemőže. řořoba, řudy mőz řchirodnu řařupowaza pak je — wődny muž, řotryž řwőj wopor řada.

řa džeczi je řchi wodže wėřče řchczo řtrach, řo bych řchc řjedohladnořcz nuř padnyłe a řo řepile. řdyž džeczu to řyle po prawym rořkladžesř, řchipořłucha dře cři ředźbnje, ale myřli:

ja řižo řo na ředźbu wosmu — a řaf cři řyle rořwuczenie niřo njepomha. řrajřch pak džeczu: „řchi wodže łafa wődny muž. řdyž řo bliřich, dořahnje cze je řwojimi dołhimi pařorami, řczerhje cze do wody, řuřa cze, rořtorha a řczerje cze“ — řrr, to je nėřtő druhe: nėtk mőřeřch wėřty bycz, řo džeczo k wodže njepőndže.

Wődny muž byđli we wodowych džerach, w hatach a řekach. řam nimo řhodźaznych wabi k łupanju a řepi (řatepi) jich potom. řbőžde łeto řada wėřtu łeřbu woporow łudži a řkotu. řruhdy najřpodziwniřche řredki k wabjenju wuřiwa. řaf řo w řnowej řřny pola řcřwacřidla powjeda.

„Řėhdže řchtwőrcz řodźiny k połdnju wot řoleřchowřteje řubrawki namafaj na řupjansřich łeřomnořcřach wulki řluboki řat, řolo wokoło i łėřom wobdaty. řař řo je řtarych czařom powjeda, wuřdžechu nėhdy řti řerbřke łolzy ře řpomnjeneje wřy, řo bych řu w bliřkim łėřu řebi nėřtő trawy řa řwőj řkót wuřnjale. řė pak to w tym czařu, řdžeř mėřesche wődny muž teř w řamniřchich wodach hišče řwoje łnjeřtowo. řako wone do bliřkořcze řpomnjeneho řata řchindžechu, wuhladachu řchi břiřny řti řjane czerwjene cřiřcřane rubiřcha na wodže płowajo. ře pak řo řim jara łubjachu. řuř podachu řo te řti łoleřki do řata po te rubiřcha. řola te řchczo dale a dale prjedy niř płowachu; łoleřki pak řahachu wutrobicze řa nimo, řo bych řebi je popadnyłe, řař řo na pořłedku rubiřcha a łoleřki řhubichu. řuteho podawka dla řeka řpomnjeny řat řař do džerjansřchego dnja łoleřki řat.

řo řamo powjeda řo wo řdzerjansřim łoleřim řaře, ale i tym rořdźelom, řo je jow jenoř jene a to řidžane rubiřtowo po řaře płowalo.

řusto řo teř wődny muž pořařuje nėřtő czařa, prjedy řař nėřtowo do řwojeho mořreho řrařestwa řczerhje.

řola papjernika na řidowje bėři řprewja nimo řkalořteho břiřha. řole mėřtno mjenuje řo řkőłpa. řidowřte hólczata řo tam řady řupaja, dořeř je tam řluboko. řoni bja řebi, řo tam we řlubokořcři do řkaly dołhe a wulke piřny wjedu, w řotrychž ma wődny muž řwoje byđło. řudžc řu jeho teř na břiřny widželi: maleho muřika w czerwjenym řabacze. Ř łőždy řař, řdyž řo wőn tam pořařa, řatepi řo bėřny nėřtő w řprewi.

řruhdy pořařa řo wődny muž jako řchėry muřik, řruhdy teř w bėłej drafce.

ř komorowřkim řaře njedaloko řařobja bėchu nėhdy njedželu řemorowřke łolzy w trawje. řa dobo řo řchched nimo we wodže piřane cřelo walesche. řo řo řim po prawym njeda. řuř prajachu: „řchzemy radřcho domoj řicř.“ řdyž pak řo k břiřnej wobrocřichu, dha tam bėly muž wokoło řhodžesche a łolzy i łlafa njemőžachu. řich řbože pak bėšche, řo řařobjansřy hólzy k temu řchindžechu, řched řotrymž wődny muž czeruny.

Řařcřařcřichu pak ma wődny muž czerwjeny řabat, czerwjene abo mődre řholowy, czerwjene řchtrypizy a na řłowje czerwjenu cřapku. řule řu łudžo řruhdy teř řamny po řaře płowacz widželi. řařto je wődny muž řořny. ř řyla řo wot cřłowjeka řchc niřo njerořdźeli, řař řchc to, řo ma řholowy řař do łolen moře.

řola teř druhu řař cřłowřtu podobu mőže na řo wřacz.

Řėhdy bėšche w řlinje muž, řotryž řady do řybor řhodžesche, a řebi řeho dla řusto řwőj řaf i darami wődneho muřa napjelni. řle řkőnczje dořahny wőn wődneho muřa řameho. řwőn džesche mjenujzy nėhdy, řař řewal, ře řczu, ře řaczkom a i wudami k řekam wřřche řliny, řiř řo „řadolby“ mjenuja. řė wokoło řchipołdnja a řaczł bė řižo řčėtro połny, dořeř mėřesche nařch řyřal řon džėń wőřebne řbože. řapořłedk pak popadže hišče njemőžnje wulkeho řharpa — ale řon bėšche řjes wopuřche! řwőn jeho i wjeřelom do řyřjazeho řaczłka řyřny, cřiřny řaczł řchc řamjo a cřiřche domoj woteńcz. řjes tym pak bu řunje řchipołdnjo a řyřy řo k wobjedu wólachu. řu a tam nařta płuřtowanje a řyřy řebi řchiwólachu: pőjczė — pőjczė — pőjczė! řako bėchu w řromadže, řchelicřichu řo, řař tu řola wřchitke řu. ř jenym dořom pak řa pőczə wólacz: „řwulka řyřa řjes wopuřche, řdže ty řola řyř? řwulka řyřa řjes wopuřche, řdže ty řola řyř?“ Ř hlej, řuř řo řa wulka řyřa w řyřakowym řaczłku i řylej řchiju wotwola: „řa řym w řaczłku, řchi řchczipatym řaczłku! řa řym w řaczłku, řchi řchczipatym řaczłku!“ řo řo řola nařchemu řyřakej řochu džiwno řeřda, a wőn cřiřny na mėřcze řaczł i řybami a i řakami řařo do wody a cřiřesche, řo domoj řchindže. řrořa jeho řchewřa, řchetoz wőn bėšche wődneho muřa řameho w řaku pomeł, řiř bė řo do wulkeho řharpiřka řchewobrocził.

Řař podobu, řaf teř řwoje byđło řchewnėnja. řola wopuřcři mėřtno řtareho łnjeřtowa njerařy a jenoř nuřowanu.

Sdyž komorowſke haty puſchczachu, dha czeſny wódnny muž ſ jeneho hwiſdajo, ſ drugeho plakaſo.

Na hněwſczanſkich paſtwiſchczach je luža, hdžež huſny picž khodža. Wona beſche prjedy wjetycha. Nětko ſo pſchczo bóle a bóle ſawožuje. Wona je hižo nimale wobroczena. Tam je wódnny muž ſwoje ſchaty plokaf a je na brjoſny kuſchik. Pſchi teje luži ſu ludžo něhdy wós ſtejo widželi, na tón je wódnny muž je ſwojej žonu nadobu kladl. Sdyž pak je wós polny byl, ſu jón ludžo do „Měſchczankow“ wjeſcz widželi. „Měſchczanki“ reka luſa, pſches kotruž ſchczekla wot Deluſeje Hórki do Hněwkež wjedže. Na tym měſtnje je Sprewja, kotraž tam nimo běži, bjeſ dna a tam je ſo tehdy wódnny muž je ſwojej nadobu ſhubil.

(Boſracžowanje.)

Sſaſojte ſpěwaſke.

Wo wſny beſche awkzija byla. Stary czeſny kowar beſche wumrjel. A dokeľ žanych bliſſchich ſawoſtajenych wjazny njemějeſche, bu zylc ſawoſtajenſtowo po poſtajeſnju njeboczicžkeho k lěpſchemu khudnych na pſchekadžowanje pſchedawane. Popoľdnju poſdže kupžny ſwoje nakupowane poklady domoj njeſechu. Tež stary wuczeľ je wſny beſche na awkziji byl a nětko pomaľu po pučžu k bliſtej ſchuli džeſche. Duž jeha burik doſczekže, kiž kupjene kožo na farje wjeſeſche.

„Dobry wjecžor“, knjeſ wuczerjo, „ježe tež něſchto kupili?“

„Wjeſch pomaly, pſcheczeklo! haj, a to prawy poklad.“

„Bokažekže jón tola raſ!“

Tamny kedžbliwje do ſaka maſny a stare ſpěwaſke wuczeže.

„To je mój poklad.“

Burik džiwajo ſebi knihi wobhladuje. Wone ſu khětro trjebane, tež ſchpatuje jwjafane a k temu cžiſekže wot ſaſow ſczornjene. S hlowu tſchajžo je naſad poda a ſebi ruzy trjejeſche. „Tajſele něſchto stare!“ wón praji. „Na tym tola hiſchekže poľ kowarja wiſny.“

To je mi runje prawe a natwarjaze. Wny drje teho kowarja bliže njejekže jnali? Ně wſchak. Wny ježe hiſchekže nowy w tej krajnje. Duž chzu wam wo nim něſchto powjedacz.

Glejekže, tón muž, kiž je taľ ſamotny wumrjel, mějeſche pſched wjele lětami wjetychu ſwójſbu, duſchnu žonu a pječ pěknych lubnych džeczi. Duž jemu žona, tſi dny khora pobhwjchi, na jahorjenje pluzow ſemrije. To beſche žalokne potrjehenje, ale wón ſo je ſwojimi džeczi troſchtowaſche, kiž bechu nětk jeha zylc ſbože žiwjenja. Taľ tſi lěta ſaňdžechu, duž tež jeha džeczi ſemrijechu, wſchitke pječ na diſteritiſ. Sa ſym k temule mužej tehdy huſczjicho khodžil. Wón beſche wſchón ſamyſleny a mějeſche myſle, ſebi ſam žiwjenje wjacž. Jedny džeň, jako je jemu cžert radžil, ſo by ſebi poſtronk wſal, je jemu, kaž by drugi hłob w nim nutſkach radžil: Wimi ſpěwaſke. To je cžiniľ. Někotru nóz je po hodžinach nad knihemi ſedžil a plakaľ a proſnyľ a ſkóneczne khrobloſek doſtaľ ſwój kichž njekž.

Toľ hiſchekže lěta dolho je ſo bėdženje měry ſe ſadwělowanjom bėdžil. Druhdy, hdy by pſchi naľowje ſtejal a do myſlenja pſchichol dla ſwojeje njewurjekujeneje ſamotnoſekže a wopuſchekženoſekže, by jemu tajſa cžėbnota wutrobu wobjala, ſo by dyrbial hamor wotpoľozicž a ſebi prjedy troſchtny khėrluſch cžitacz hičž. Duž je na poſled knihi ſobu do kowarnje wſal, wocziniľ a pódla ſebje poľožil. Taľ mějeſche troſcht hnydom k ruzy. Gladajekže jenož jow: Hdžež khėrluſche wo ſchizju a ſpytowanju ſteja, njetrjebakže halle dolho pytačž. Hdžež je wſcho cžorne wot ſakurjenych rukow, tam wěckže ſteji: „Ach porucz Bohu ſwěru“ — a „Schtož cžini Bóh, wſcho dobre je“. Dha ſym ſebi knihe ja džekacz nowy kupil. Sa pak wam praju — ſ džekacz tolerjemi wone ſaplakžene njekž.

Taľ prajeſche ſwěrnny wuczeľ a tamnemu ruku k rožžohnowanjju poda.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Njedželu 26. t. měpaza ſwjeczi knjeſ ſaraľ Gólcž w Raſezach ſwój 40 lětny ſaſtojniſti a wožadny jubilej.

— S wulkej radoſekžu ſlyſchimy, ſo je ſo na Budyſkim gymnaſij k jutram wjazny ſerbiſkich mlodženžow ſamolwilo.

— Dokeľ maja ſo nětko wólby do ſchulſkeho prijódkſtejeſtwa, dyrbinny ſ nowa na to pokafacz, ſo móža ſo jako ſchulſžy prijódk-

ſtejekzerjo po ſchulſkim ſakonju wot 26. haprleje 1873 § 26 jenož ſobuſtawny gmejniſkeje rady do ſchulſkeho prijódkſtejekzerſtwa wuſwolicž. Dokeľ ſo pſchczo ſaſo ſtawa, ſo ſebi myſla, ſo móža tež druhich do ſchulſkeho prijódkſtejekzerſtwa wolicž, my ſakonſke poſtajeſnja ſ nowa wuſbėhujemy, dokeľ ſu wſchė hłobny njepłaczaze, kotrež na tajkeho padnu, kiž w gmejniſkej radže njekže.

Něſchto k roſpominanju.

Džecžazy rt.

Schulſka rjadownja beſche w lěczu popoľdnju wulět cžiniľa, ale wjekele bu džecžom kažene, dokeľ hrimanje pſchiňdže a ſhlny deſchekžil je womaczka. Bórny po tym ſkóneczko ſaſo cžopke a mile ſwěczekſche, mokra draſta ſaſo wuſhny a ſwjedžen ſo wjekeľy miny. Maczerje domach pak ſo ſtarachu, a jako džeczi domoj pſchiňdžechu, je ſ wobžarowazyhmi ſłowami witachu: „Ty drje ſy prawje mokry a tebi je ſyma, mój ſynko, a wy drje ježe malo wjekeľa měli?“

„A toľa, macže“, wotmolwi ſynk, „mokry drje, ale ſkóneczko je naſ bórny ſaſo wuſhuſchilo a ja ſebi hnydom myſlach: Kiž je mje mokreho cžiniľ, tón mje tež ſaſo wuſhuſchi.“

W džecžazyh ſłowach leži wulka wěrnokž a wucžba ſa naſ ſtarſchich. Na deſchekžil pſchiňdže ſkóneczne ſwětko a na nóz ſwětko ranje. Srudoba a nuſa ſo minytej, a ničto hiſchekže njekže kónž wſal, kiž cžinjekſche, kaž w rjanym ſchpruſke reka: Wolaľ ſo te mni w cžaku teje nuſy, dha chzu ja cže wumóz a ty dyrbiſch mje khwalicž. Tón, kiž ranu ſbije, móže a chze tež ranu jahojicž, pſchetož wón njekže jenož naſch knjeſ, ale tež naſch Bóh a Wócžek, kiž ſo na ſwojich džecžoch ſmili w prawym cžaku.

* * * Kónž wuſhměwza.

We wjekeľy ſo kwap ſwjecžekſche. Saľo beſche wěrowanje w zyrkwi nimo a kwaparjo wot wěrowanja džechu, ſo pſchi zyrkwinych durjach nawoženja, hjeſbóžny cžlowjek, wobroczi a k zyrkwi wobrocženy ſawola: „Dženka ſym jow poſledni krocž pobyl!“

Kwapny džeň ſo miny a na druge ranje džekſche wón do podkoptow na ſwoje džeklo. S wjeczeri chzyſche doma byčž. Włoda žona beſche jemu w prawym cžaku wjeczer ſhotowala, ale wón njepſchiňdže; wona cžakafche a cžakafche. Skóneczne widžekſche wós pomaľu po wſny dele jekž a pſched khėžu ſaſtačž. Podkoptowi džeklaczerjo, kiž na woſu ſedžachu, něſchto dolhe ſ woſa ſbėhnychu; cžikche jo do jſtwny njekſechu a wozjekže prjekž wſachu. Žona tam pohlada — to beſche jekny muž, blėdy a morwy. Kruh ſkaľy beſche ſo w podkoptach wottorhnyľ a jeha ſaraſnyľ. Na ſeczi džeň bu wón khowany a po tehdomniſchim waſchnju bu kaſchekž do zyrkwje pſched woltar njekſeny. Schtyri dny po tym, ſo beſche te Boha hanjaze ſłowa wurēcžal, beſche nětko tam, hdžež njebekſche ženje wjazny pſchiňcz chžnyľ. — „Sa, tón Knjeſ, twój Bóh, ſym ſhlny, ſurowy Bóh.“

Pomyſlenki.

1. Sserbſke pola, jara dobre pola: wone tež ſwojich njepſchekčelow žiwja.
2. Džiwny lud we ſerbiſkim kraju: někotry ma tu ſerbiſki žoldk a němſki jajnyľ.
3. Sserbſti kopol njekže wot němſkeho roſeknacž.
4. Schtož nima lóſchta ſwojich žadoſekžow ſo wotrijež, namaka pſchczo wurēcž jim doſekžecžiničž.
5. Cžorne fruwy ſu w Němzach a Sserbach, wſchitke jenaf cžorne.
6. W holi je wſchitko bóle we ſwojej woli, w horach je bóle w ſačžinjnyh dworach.
7. Němſke ſwětkene ſchłornje tež cžikſchekža kaž ſerbiſke maſane.
8. Holan pėkaczny polan, horak tučžniſchku bródu worak.
9. Wuňdže do Cžekſtej' a Budyſkej' ſolobika pytačž: A ſady pježy je ſpěwaľ.
10. Sslėbroczkiſtu da Bóh wodu žorlicž, ale jeje ſudobje ju womaſa.
11. Sdyž je ſo zuſny proſchek ſerbiſkeho khłėba najėdľ, počžina taľ ſ korbon mjetacz, hacž khłėb ſ njeho lěta.
12. Bóh mje ſwarnny pſched darniwokžku bohatnyh ludži a pſched ponižnokžku nowykh ſemjanow.